

„Landon és Rachel szenvedélyes, érzelmes
és magával ragadó románcra elrabolta a szívemet.”

– The Escapist Book Blog

NOVA

Egyetlen esélye van,
hogy helyrehozza...

*fine
selection*

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

REBECCA YARROS

NOVA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

LANDON

Dubaj

TELJESEN SZÜRREÁLIS VOLT EZ A HELY, egy leheletnyi tél az örök nyárban. A fényesen világító lámpáktól csak úgy szikrázott a mesterséges hó a Ski Dubaiban, amitől rögtön vágyakozni kezdtem a colorádói Sziklás-hegység csípős, tiszta levegője után. Aspen a hónap végén nyitja meg kapuit, de mi a világ másik felén, a Közel-Keleten voltunk, és leghamarabb karácsonykor térünk vissza az Államokba.

A hátam mögött megpillantottam egy operatőrt közeledni, és felgyorsítottam a lejtőn. Az év nagy részében nem zavart, hogy éjjel-nappal kamerák vesznek, de ma kifejezetten idegesített. Talán közrejátsozott, hogy csak pár napja fejeztük be az élő show-t, vagy talán a történtek miatt – a baleset, amiben majdnem meghalt az egyik legjobb barátom, egy másik pedig rendőrségi őrizetbe került. A pokolba is, talán az volt az oka, hogy még pisilni sem tudtam elmenni anélkül, hogy a kamerák ne követtek volna a fürdőszobáig. Egyszerűen csak szerettem volna néhány percet egyedül lenni.

Egyik lábamról a másikra helyeztem a súlypontomat, és bevettem a kanyart, ügyelve arra, hogy a snowboardom ne csússzon meg a felvonópálya szélénél, a jégen. Csak néhány másodpercbe telt lecsúsznom a teljes pályán, ami biztosan nem segíti a felkészülésem a nepáli útra, de a semminél ez is jobb volt. Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy odakint több mint harminckét fok uralkodott.

– Már majdnem elfelejtettem, milyen gyors vagy – jegyezte meg Paxton, amikor befarolt mellém.

– A héten gyakoroltam párszor. Mégsem vagyok annyira berozsdásodva, mint amennyire tartottam tőle – vontam meg a vállamat.

Az elmúlt öt napban Dubajban horgonyoztunk a Tanulj a tengeren program keretében, amiből szinte minden napot itt töltöttem. Három hónappal ezelőtt indultunk el Miami-ból, és azóta ez volt az egyetlen lehetőségem arra, hogy felcsatoljam a snowboardomat, úgyhogy a világért sem hagytam volna ki.

– Akarsz csúszni még egyet? – Pax a felvonó felé biccentett, amikor az operatőr végre leért a pálya aljára. Még jó, hogy Nepálban nagyrészt helikopterről filmeznek majd, és GoPro kamera lesz rajtunk, mert ez a fickó képtelen lépést tartani velem.

– Mennyi időnk van még?

Felhúzta a kabátja ujját, és ránézett az órájára.

– Körülbelül egy óránk. Az pont elég még egy körre. Leah kikészül, ha két órával az indulás előtt nem vagyunk a fedélzeten, úgyhogy nekem ez lesz az utolsó.

– Hát igen, ez történik, ha Isztambulban a barátnőddel enyelegsz, és lekésed a hajót.

Egy lassú mosoly húzódott végig a legjobb barátom arcán.

– Aha, hát totálisan megérte. Mit gondolsz? Menjünk még egyet?

Felnéztem a dombra, amin a Ski Dubai különböző nehézségű pályái húzódtak, és bólintottam.

– Akár még azt is lehetne, nem? Most jó néhány hétig nem lesz ilyen lehetőségem.

A felvonóhoz indultunk, és beálltunk a rövid sor végére. Egyedi felszerelésünk eléggé kilógott a mindenki más által viselt bérelhető tengerészkek és piros síruhák közül.

Igyekeztem kizárni a mögöttünk leselkedő kamerást. Ez az egész dokumentumfilm – a *Nemzetközi vizek* – Nick miatt készült. Elviselni, hogy kilenc hónapig folyamatosan egy kamera legyen az arcomban, igazán semmi ahhoz képest, hogy neki az egész hátralévő életét egy kerekesszékekben kell leélnie. A filmben az ő neve is ugyanolyan

hangsúlyos lenne, mint a többi Elsőé – azoké, akik megalapították a Renegátokat –, és a fenomenális rámpa- és kaszkadőrmutatvány terveivel végleg ismertté válhatna. Úgyhogy kit érdekelnek a kamerák!

– Szia, Nova! – köszönt rám az előtünk álló lány egy halk sóhajjal.

– Szia, hercegnő! – feleltem egy kacsintással. – Jól szórakozol? – Az arcát nézve végigfuttattam az agyamban a hódításaim listáját, agyaltam, hogy kavartam-e már vele.

Éreztem, hogy Paxton erőteljesen forgatja a szemét mellettem. Utálta ezt a szokásomat – és nem rejtette véka alá a véleményét.

– Ó, nagyon! Jólesik egy kis hideg. Olyan meleg volt az összes helyen, ahol kikötöttünk, nem? – A kék szemű, erősen sminkelt lány rám rebegtette szempilláit.

– Igen – vágtam rá. *Ő is velünk van a hajón.*

– Itt jó kis összebújós idő van – tette hozzá az alsó ajkába harapva, aztán integetve beszállt előtünk a felvonóba.

– El se kezd! – figyelmeztettem Paxtont, amikor láttam, hogy szólásra nyílik a szája.

A fejét csóválta, ahogy a sor elejére léptünk.

– Megkaptam a visszaigazolásokat a nepáli úthoz – mondta, amikor beültünk a felvonóba.

– Tényleg? Akkor sikerült összeegyeztetni a sulis dologgal? – Próbáltunk összehozni egy sítúrát, hogy legyen részünk egy kis havas felkészülésben is, de mivel az elmúlt három hónapban körbejártuk a Földközi-tengert és Afrikát, nem sok lehetőségünk volt a fehér, puha hóban gyakorolni.

A nepáli utazásunk – az egyetlen szám, amire én összpontosítottam a dokumentumfilmben – a sulis menetrendtől függött, ahogy ebben az évben minden.

A felvonó megrándult, és már indultunk is felfelé a mesterséges emelkedőn.

– A fakultatív parti kirándulás hetében megyünk. Szóval egy hetet veszítünk Indiában, de meg fogjuk oldani. Összesen tíz napunk lesz, és írunk kell majd néhány beadandót, hogy pótoljuk a kimaradt tanulmányi kirándulásokat.

Kétkedve sandítottam rá.

– És Leah nincs kiakadva? A csajod köztudottan fanatikus, ha a szulis dolgokról van szó.

Az arcára megint kiült az a szerelmes vigyor, és visszanyeltem a gyomromból feltörő irracionális féltékenységi hullámot. Pax megérdemelte a boldogságot, a szerelmet, az egész rohadt tündérmesét. Csak egy kicsit elkeserített, hogy ez a szar nálam nem játszik.

Már régen elszúrtam az egyetlen esélyemet a szerelemre.

– Az volt, de aztán megígértem neki, hogy megállunk egy napra a Tádzs Mahalnál. Plusz, foglaltam egy helikopteres utat az Everest alaptáborába.

– Milyen romantikus!

– Hé, Leah-nak nincs oka panaszra. – Pax egy másodpercig csak bámult maga elé, majd oldalra billentette a fejét. – De... ha van valami ötleted a lányokkal kapcsolatban, amíg mi odafent vagyunk, csupa fül vagyok. Nem igazán látom magam előtt, ahogy Leah a sípályák felé igyekszik.

– Igaz. Majd kitalálunk valamit, ami nekik is tetszeni fog. Penna bele fog halni, hogy nem síelhet.

– Igen – értett egyet Paxton halkán, mire nehéz csend telepedett köztünk.

A hideg levegő az arcomba csapott, az alattunk sikló síelők örömteli hangjai visszhangoztak a létesítmény acélfalain. Az is csak Dubajban fordulhatott elő, hogy egy vagány beltéri sáparadicsomot húznak fel egy bevásárlóközpontban. Pennának itt kellene lennie velünk, nem pedig a hajó fedélzetén bujkálnia! Paxnek igaza volt – a következő hónapokban, amíg le nem veszik a lábáról a gipszet, össze lesz zuhanva.

– Aggódom érte. Mióta kijött a kórházból, szinte alig szólt egy átkozott szót, ami minden, csak nem normális.

– Saját magát hibáztatja – jegyezte meg Pax.

– Nem kellene! – vágtam rá azonnal. – A húga teljesen begőzölt. Ugyanúgy szeretem Brooke-ot, mint te, de tudod, hogy ez az igazság. Ami az elmúlt három hónapban történt: a balesetek, a szabotázs, a beteg manipulációk, nem Penna hibája volt.

– Hogyan fogjuk rávenni, hogy ezt el is higgye?

– Úgy, hogy meggyőzzük róla, hogy ő is a csapat része – válaszoltam. – Mindig is négyen voltunk: te, én, Nick és Penna. A kerekesszék, amiben Nick ül, lehet, hogy örökre szól, de amiben Penna van, az rohadtul nem. Pár hónap múlva újra a feje tetejére állítja a világot.

– Fizikailag talán. De egyre mélyebben van, haver. Nem tudom, hogy vissza tudjuk-e hozni abba a mentális állapotba, ami a versenyzéshez szükséges, és fogadni mernék, hogy az X-Games szóba sem jöhet számára. Aligha fog időben kikerülni a gipszből, nemhogy még versenyformába hozza magát!

Lassan kifújtam a levegőt, figyeltem, ahogy gőzzé válik.

– Igen, hát, ha valaki képes rá, az Penna. Pillanatok alatt lekerül róla a gipsz, és előbb visszapattan a motorra, mint hogy a dokik azt mondanák, jó ötlet.

– Ez a mi Rebelünk! – mosolyodott el Pax, és egy kicsit biccentett, ahogy kimondta a művésznevét.

Wilder, Rebel, Nova és Nitro – az Első Renegátok. Lehet, hogy Paxton hátsó kertjében és a helyi gördeszkaparkban kezdtük, de mostanra már kinőttük magunkat. Legalább húsz Renegát és jó néhány zöldfülű volt a hajón. Nem számított, hogy milyen nagyok lettünk, mindig is négyünkről szólt. Egy évtizede együtt tesszük kockára az életünket, amitől szorosabb családi kötelék alakult ki közöttünk, mint a vér szerintivel. Bármiről lemondanék értük! *Már meg is tetted.*

A felvonó a végállomáshoz érkezett, mi pedig kiugrottunk az alattunk elterülő friss hóba. Istenem, mennyire hiányzott a hó ropogása a talpam alatt, a siklás, az érzés, hogy mindössze egy deszkával a lábamon a testem a határait feszegeti. A gördeszkázást is imádtam, de a snowboard volt mindig is az első számú szenvedélyem.

– Mindent elsimítottál Gabe és Alex részére? – érdeklődtem, miközben a körülöttünk kínálkozó lehetőségeket tanulmányoztuk.

– Igen. A program vezetői nem voltak túl boldogok, hogy a második harmadévben csatlakoznak, de gyakoroltam rájuk némi nyomást.

Felhorkantam.

– Mivel tiéd a hajó, meg minden.

– Az lehet, hogy segített – ismerte el. – Tudom, hogy szükséged van rájuk, úgyhogy lépnem kellett. Egyébként ma reggel repültek ide, szóval készen állnak velünk együtt megkezdeni a szemesztert.

– Ők generációnk legjobb magashegyi versenyzői.

– *Te vagy* generációnk legjobb magashegyi versenyzője! – javított ki.

Megvontam a vállamat. Talán az voltam, talán nem. Azzal viszont tisztában voltam, hogy nagy a különbség a pimaszság és a magabiztosság között, és nekem szükségem volt ezekre a srácokra a Himalájában. Szükségem volt az ítélőképességükre és a tapasztalatukra, hogy ellen-súlyozzák a sajátomat.

– Gyere, csúszsunk le ezen a pályán! – javasolta Pax, a fekete pálya felé biccentve, amikor a kamerák utolértek minket. – Pont ott megy el, ahonnan Leah minket figyel.

Elnevettem magam.

– Persze, menjünk, vágjunk fel a barátnőd előtt! – Átvonultunk a fekete pálya elejére, miközben gondolatban a kamerás stábot átkoztam. *Próbálgatok meg itt utolérni!* – Ha már Leah-nál tartunk, a szobátársa megérkezett? Valószínűleg őt is be kell vonnunk a nepáli szarságokba, nem? – Rengeteg apró dolog kellett ahhoz, hogy ez az utazás tökéletes legyen, és most még egy újabbal is számolnom kellett.

Paxton megmerevedett.

– Aha, itt van.

– Mi a baj? – kérdeztem, és megpaskoltam a hátát. – A barátnője miatt kevesebb időt tudtok kettesben tölteni?

Megrázta a fejét.

– Nem erről van szó.

– Szia, Nova! – csendült fel ugyanaz az édes női hang, amikor a szóke lány odasiklott hozzánk. – Van még egy kis időnk, mielőtt a hajó kifut a kikötőből. Van kedved inni valamit a pálya alján?

Nem akarsz megdugni, hogy legyen egy sztorim, amit hazavihetek emlékébe? – kérdezte valójában. Általában nem bánnám, de ahogy az utóbbi időben Paxet és Leah-t figyeltem, valami kezdett megváltozni bennem.

Ami elég nagy szívás volt.

– Azt hiszem, kicsit szűkös az időnk, de a hajón talán majd össze-futunk – javasoltam mosolyogva, és reméltem, hogy nem sértettem meg az érzéseit.

– A medencénél leszek – vigyorgott. – Ja, és Erin vagyok – tette hozzá.

– Örülök, hogy megismerhetlek – válaszoltam. – Én...

– Nova – fejezte be helyettem, miközben a barátnője izgatottan figyelt mögüle.

Landon.

– Aha.

Valójában nem én, csak a hírnevem érdekelte, ami rendben volt. *De igazából mégsem.* Egyébként meg jobb volt azoknál a lányoknál, akik azt hitték, többet jelentenek majd egy egyéjszakás kalandnál, hogy ők lesznek azok, akik újra felolvasztják a jéggé fagyott szívemet.

Egyiküknek sem volt semmi esélye.

Egyikük sem *ő* volt.

Olyan mélyre nyomtam ezt a gondolatot a fejemben, amennyire csak tudtam, aztán rávágtam az ajtót. Abban a pillanatban, ahogy kinyitom, használhatatlanná válok, szinte életképtelenné, és nem akarom egyhamar visszatérni abba az állapotba.

– Akkor, a fedélzeten találkozunk – mondta Erin, és félreérthetetlen pillantással nézett végig rajtam, aztán a barátnőjével együtt elindult a könnyebb pályán.

– Nem tűntél túl érdeklődőnek – jegyezte meg Pax, és a szemére húzta a sízsemüvegét.

Én is így tettem, és a világ azonnal felvette azt az élesebb árnyalatot, amit a speciális lencsém adott.

– Azért, mert nem vagyok.

– Aha! – Lassan bólintott, mintha megértette volna.

Szart sem értett.

– Mi aha? – kérdeztem, és gyorsan körülnéztem, hogy meggyőződjek, a stáb a mikrofon hatótávolságán kívül van.

– Talán készen állsz leállni a nők habzsolásával?

– Aligha! – csattantam fel.

Megvonta a vállát.

– Csinos volt.

Szőke haj. Kék szem. A tízes skálán egy nyolcas.

A probléma ott kezdődött, hogy én egy tizenegyest akartam, és abból csak egyetlenegyét ismertem az egész rohadt világon. Egyetlenegyét, akinek a haja feketébb volt, mint az éjszaka, feszes, edzett teste tökéletesen illett az enyémhez, és csokoládészín, mandulavágású szemétől még a saját nevemet is elfelejtettem. De az övét soha.

– Aha, hát, nekem nem ő kell. – *Engedd el!*

Bólintott.

– Oké.

– Ez meg mit akar jelenteni?

– Azt mondtam, oké.

– Nem így értetted!

– Ne magyarázz bele minden szart! Ha nem akarod a csajt, engem tényleg nem érdekel. Bárcsak abbahagynád az öngyógyítást, mert teljesen felemészt téged! De ez úgysem az én dolgom, igaz?

Az állkapcsom megfeszült.

– Csak menjünk!

– Idegesítő vagy – rivallt rám, aztán leszáguldott a lejtőn.

Vettem egy mély lélegzetet, és megpróbáltam lecsendesíteni az elmémet, de ha ő egyszer beférköszött oda, nem volt visszaút.

Próbáltam a szökegére gondolni, az arcával, az ajánlatával megtölteni a fejemet, ahogy később a testével is ki tudnám tölteni a lelkemben tátongó űrt egy jó órára, de nem sikerült. A fejemben csak az ő arca lebegett, az ő szeme, az ő hihetetlenül éles nyelve. Dobott volna felém egy csókot, és Paxszel együtt elindult volna lefelé. Mozdulatról mozdulatra tartotta volna velem a lépést, még nagyobb sebességre ösztönözve engem.

Már két és fél év telt el, de én még mindig úgy éreztem, hogy beszakad a mellkasom, valahányszor csak rá gondoltam.

Rachel. A nevét ízlelgettem, és egy pillanatra beengedtem a gondolataimba. *Csak amíg ez a csúszás tart,* bizonygattam magamnak, ahogy elindultam lefelé a pályán. Ha megengedem magamnak, hogy ebben a harminc másodpercben elárasszon az emléke, ki tudom verni a fejből, amint leérünk a pálya aljára.

Száguldás közben azon tűnődtem, hol lehet, mit csinálhat. Vajon még mindig gyűlöl engem? Reméltem, hogy igen. Megérdemeltem.

Isten a tanúm, én kettőnk helyett is eléggé gyűlöltem magam.

A szerelemmel az a baj, hogy ha egyszer elmúlik, többé nem lehet betölteni azt az űrt, ami utána maradt, nem lehet pótolni azt az eufóriát, amit okozott. A szerelem hiánya olyan elvonási tünetekkel jár, amikre nem volt ismert gyógyír.

Legalábbis én nem találtam.

Megrogyasztottam a térdem, hogy felgyorsuljak.

A szex legalább egy pillanatra tompította a fájdalmat, de lehet... A francba, lehet, hogy Paxtonnak igaza volt. Semmivel sem voltam közelebb ahhoz, hogy túljussak rajta, mint aznap, amikor olyan ostoba módon otthagytam.

Talán itt volt az ideje, hogy felnőjek, és megbirkózzak azzal a sok szarral, amit magamnak kavartam.

Paxton közvetlenül előttem siklott, és ahogy közeledtünk a lelátóhoz, aminek az üvege mögött Leah állt és figyelt, odaintegetett neki. Én is felnéztem, és utánóztam a mozdulatát. Leah visszaintett Paxnek, aztán nekem is, és abban a pillanatban valaki megállt mellette.

Szent szar! Ez lehetetlen!

A haja kecses vállát súrolta, a lila tincsei innen letről is jól látszóttak. Kitekertem a nyakam, próbáltam rajta tartani a szemem, ahogy továbbsiklottam.

Az a tündéarc, azok a domború orcák, a pimasz orr, a tökéletesen ívelt ajak – bárhol felismerném.

A kezét az üvegre szorította...

Bumm! A lábamat egy ezredmásodperccel előbb rázta meg az ütés, mint hogy a falnak csapódtam volna. Visszapattantam, és a fenekemen landoltam.

– Vigyázz! – kiáltotta valaki, mielőtt eltalált volna a botjával.

Komolyan beestem a tányéros sífelvonó közé?! Ez a park egyetlen olyan felvonója, ami egy kötél és egy korong segítségével húzza fel a pályán a síelőket.

Hátralöktem magam, hogy kikerüljek a felvonó útjából, és az ablakra néztem, ahol Leah állt. Egyedül.

– Jól vagy? – tátogta, a szeme tágra nyílt az aggodalomtól. A rohadt életbe, most már hallucinálok is? Csak pár másodperc erejéig hagytam, hogy az emlékeim eluralkodjanak rajtam, és máris megjelent?

Bólintottam Leah-nak, és felálltam. Már odáig jutottam, hogy az agyam azt látta, amit akart?

– Jól vagy? – kérdezte egy másik lány is, ahogy elhaladt mellettem a felvonón, a síléceivel alig egy méterre közelítve meg a deszkámat.

– Aha, köszönöm – válaszoltam, és megbillentettem a fejem. *Igen, hölgyeim, így igaz, négy X-Games-érmem van, ebből hármat snowboardban szereztem, és nekimentem egy átkozott falnak!*

Szedd össze magad! Lecúsztam, és az alján találkoztam Paxszel.

– Kitérőt tettél? – kérdezte.

– Valami olyasmi – válaszoltam, tudtam, hogy lemaradt arról, hogyan csináltam teljesen hülyét magamból. Persze később biztosan látni fogja, amikor Bobby – a dokumentumfilmünk rendezője – megkaparintja a felvételeket.

Pax nem faggatott tovább, csak egy értetlenkedő pillantást vetett rám.

– Ideje visszamenni. Benne vagy? Kicsit sápadtnak tűnsz.

– Jól vagyok – mondtam.

Többet nem is szóltam, amíg kibújtunk a felszerelésünkből.

– Landon, jól vagy? – kérdezte Leah, hozzám szaladva, amint a fagyos hidegből kiléptünk a száraz sivatagi hőségre.

– Mi történt? – kérdezte Pax, miközben átkarolta a lányt.

– Semmi. Jól vagyok! – válaszoltam, és Leah-ra mosolyogtam. Legálábbis azt hittem. Nem voltam benne biztos, mivel szinte mindenem zsibbadt.

Ez a zsibbadás akkor sem múlt el, amikor visszatértünk a kikötőbe, ahol a hajónk várt. Akkor sem hagytam alább, amikor Pax beszámolt az új nézettségi adatainkról, amik rohamosan megemelkedtek azután, hogy néhány napja, az élő show-n bemutatta a legelső krosszmotoron végrehajtott tripla szaltót. A YouTube-feliratkozóink száma jócskán megugrott, ahogy az Instagram- és a Snapchat-követőinké is, de a videóink nézettsége is az egekbe szökött.

A zsibbadtság akkor sem múlt el, amikor beszukkanták a személyi-
met, hogy az augusztus óta az otthonunkként szolgáló hatalmas ten-
gerjáró hajó fedélzetére léphessek. Az egyetlen, amit magam előtt lát-
tam, amikor besétáltam a hajó hátsó részében megbúvó, hatalmas,
háromszobás lakosztályunkba, a pillanat, amit az agyam újra és újra
lejátszott, amikor megláttam a nőt, aki Leah mellett állt.

– Landon! – kiabálta Pax, áttörve az agyamat elborító ködöt.

Hirtelen felé fordítottam a fejem.

– Mi az? A fenébe is, nem kell üvöltened!

– Úgy tűnik, hogy mégis, tekintve, hogy már háromszor szóltam
neked.

– Mondtam, hogy jól vagyok!

A szeme összeszűkült.

– Jó, de én azt kérdeztem, hogy nem akarsz-e a medencéhez menni.
Pislogtam.

– Edzenem kell!

– Csak nemrég hagytad abba a boardozást. Engedd el azt az edző-
termet egy napra, és gyere lazulni! Tudom, hogy Nepálra készülsz, de
nem fogsz belehalni, ha kihagysz egy napot!

Igaza volt. Egy napot kihagyhatok. Különben is, annyira össze volt-
tam zavarodva, hogy képes lettem volna lezuhanni a futópadról, vagy
valami akkora hülyeséget elkövetni, ami vetekszik a falnak rohanással.

– Oké. Medence. A medence jó.

– Figyelj, talán ráakadsz a hónyuszira is – cukkolt, miközben elin-
dult felfelé a lépcsőn a szobájába.

– Nem kell hónyuszi – jegyeztem meg magamnak halkán, ahogy
beléptem a szobámba. Egy másik lány nem fog segíteni ebben a hely-
zetben – nem, amikor csak *ná* tudtam gondolni. Nemegyszer mentem
már keresztül ezen; csak ki kellett tisztítanom a fejem. A ruháimat für-
dőgatyára cseréltem, aztán a nappalinkba mentem, ahol Pax már várt.
Bobby az ebédlőasztal köré ültette a kamerás stábot, megbeszélést tar-
tottak. Ha sietünk, nyerhetünk egy kis kameramentes időt.

– Most komolyan, furán viselkedsz! – jegyezte meg Pax, mialatt a
lifttel a medenceszint felé tartottunk. – Leah látta, hogy nekimentél

a falnak, amikor snowboardoztunk. Nem gondolod, hogy meg kéne vizsgáltatnod a fejedet? Ő már a medencénél van, foglal nekünk nap-
ágyat, de később is találkozhatunk vele.

– Jól vagyok – erősködtem.

– Igen, egyfolytában ezt hajtogatod.

A medencefedélzeten dübörgött a zene, amikor kiléptünk a több mint harmincfokos hőségbe. A nap lágyan simogatta a bőrömet, de mégsem segített feloldani a zsibbadtságot, amitől továbbra sem tudtam szabadulni.

Lehet, hogy Paxnek igaza volt, és bevertem a fejem.

A tömeg hatalmas volt, a zene hangos – mint mindig, amikor kiha-
józunk egy-egy kikötőből –, és Pax eltűnt, hogy megkeresse Leah-t. Végignéztam a táncoló tömegen, és azt kívántam, bárcsak rám is ra-
gadna egy kicsi az izgatottságukból.

Az első harmadév véget ért, még kettő volt hátra, és az Indiai-óceán felé tartottunk. Ha megálltam egy percre, hogy jobban belegondol-
jak, az egész elég nyomasztónak tűnt. Ugyanakkor ebbe a helyzetbe is azért kerültem, mert megálltam egy percre gondolkodni.

– Hát itt vagy! – A szőke csaj a sípályáról mellettem termett, a mel-
le majdnem kibuggyant a háromszögletű bikinifelsőjéből.

– Szia! – Kényszeredetten elmosolyodtam, amikor átkarolta a de-
rekamat.

– Van kedved inni velem egy italt?

Nem igazán.

– Tudod, mit, azt hiszem, én most...

– Ó, ugyan már! A bár éppen itt van! – mondta, és megfordult ve-
lem.

Jég ütközött a csupasz mellkasomnak, és végigcsúszott a hasamon, egészen a fürdőgatyáimig. A sok hatására azonnal teleszívtam a tüdő-
met levegővel. Szent szar, ez hideg volt!

– Annyira sajnálom!

A *hangja* olyan erővel csapott le rám, mint a hurrikán, ami ő maga is volt. Ahogy felnézett rám, még az a kis lélegzet is elakadt bennem, amit sikerült beszívnom.

A szeme kikerekedett, gyönyörű, ismerős arcára pánik ült ki.

– Ó, istenem! – suttogta.

A lila csíkok a hajában követték az álla egyenletes vonalát, a döbbenettől szétnyílt a szája, és egész biztos voltam benne, hogy az arckifejezése az enyémét tükrözi.

Az előttem álló nőn kívül a világon minden más megszűnt létezni. Még a szívverésem is megállt a csodálkozástól. Hogy kerülhetett ide? Annyi idő után újra egy karnyújtásnyira volt tőlem, de nem mozdultam, csak meredten bámultam, mert attól féltem, ha pislogok, eltűnik.

Ezernyi érzélem öntött el, olyan gyorsan csaptak le rám, mint a villám, elég hosszan ahhoz, hogy milliárdnyi tűszúrás erejével mardosanak. De egyik sem hozott megnyugvást. Kimondhatatlan öröm és csodálat töltött el, hogy ennyi idő után újra láthatom; félelem, hogy az arcomba vágja a maradék Margaritát; és ellenállhatatlan késztetés, hogy megcsókoljam, hogy könyörögjek neki, hogy bocsássa meg a hibákat, amiket ostoba kölyökként elkövettem, és felejtse el az elmúlt két évet, amit külön töltöttünk.

De a leghatalmasabb mind közül a határtalan és teljes megkönnyebbülés volt, mert újra tudtam lélegezni, mert a sípálya óta rám törő zsibbadás elmúlt, a bőröm mindenütt bizsergett, mintha a vér végre visszaszivárgott volna a kiszáradt ereimbe.

Ez a rengeteg érzélem egyetlen szóba sűrűsödött össze.

– Rachel?

MÁSODIK FEJEZET

RACHEL

Dubaj

AZT HITTEM, FELKÉSZÜLTEM ARRA, mennyire elkerülhetetlen ez a pillanat.

Óriásit tévedtem.

Lélegezz, mondtam magamnak – nem azért, hogy megnyugodjak, hanem hogy oxigént pumpáljak a tüdőmbe, nehogy elájuljak. Eltervezni, hogy találkozom Landonnal, egy dolog, de szemtől szemben állni vele, teljesen más. Az egyik tisztán logikus, a másik... nos, nem volt egyetlen idegszálam sem, ami ne kelt volna életre a közelségétől.

Mondj valamit... bármit!

– Szia, Landon – köszöntem halkán, és a döbbsen, mogyoróbarna szemébe néztem. Már majdnem elfelejtettem, milyen gyönyörű a tekintete, hogy a színe hogyan változik a hangulatától vagy az öltözkédtől függően.

Ami a jelen pillanatban nem volt túl sok.

Mármint az én Margaritámon kívül. Éppen a hasának örültem feleses vonalairól csöpögött lefelé, ügyet sem vetve a számtalan tetoválásra, ami a bőrét díszítette.

Vajon eltakartatta azt, amit nekem csináltatott? Nem mintha a testen lecsúszó élénkzöld trutyi látni engedte volna.

A tekintetemet visszatereltem a szemére, de ő még mindig csak állt ott... és bámult. Oké, talán nem is lesz ez olyan rossz, mint gondoltam.

– Hát, örülök, hogy látlak! – jegyeztem meg reszketegen mosolyogva, miközben Hemsworth-szerű arcának minden részletét megcsodáltam. Mióta utoljára láttam, a maradék lágyágát is elvesztette, kiemelve az orrának és az állának határozott vonalait, de az ajka még mindig ugyanolyan puhának és éppoly gyakorlottnak tűnt a könnyed szavakban és a még könnyedebb távozásokban.

Próbáltam visszatartani az emlékek özönét, de könnyörtelenül rám törtek: a mély, bársonyos hangja, ahogy órákon át beszélgettünk, a tekintete, amikor először mondta, hogy szeret, kezének érintése a bőrömon. Bármennyire próbáltam is lakat alatt tartani őket, újult erővel tértek vissza, és olyan érzelmekkel töltöttek el, amiket nem engedhettem felszínre törni. Soha.

Már egy hete a fedélzeten voltam, tudtam, hogy Landon is itt van – hogy Paxton milyen hihetetlenül fondorlatos módon igyekezett engem idecsalogatni –, de úgy kerültem, mint a pestist. Leah miatt voltam itt, és magam miatt, hogy közelebbről megismerhessem a saját múltamat, és megtaláljam a szülőhelyemet. És még vagy ezerféle más indok miatt, amiből egyiknek sem volt semmi köze Landonhoz.

– Mi... hogyan...? – Az általában laza szövege eltűnt.

Fejben ezerszer lejátszottam már ezt a találkozást. Hogy milyen fesztelen leszek. Milyen elutasító. Majd megmutatom neki, hogy annak ellenére, mennyire megsebzett, nem vagyok összetörve. A képzeletben eltervezett dolgoknak semmi köze nem volt ehhez a pillanathoz vagy ahhoz, ahogy a testem reagált a látványára.

Miért nem mondtad el, hogy elhagysz? Miért nem tudtál engem választani? Miért nem voltam elég neked? Az összes kérdés, amit tizenhét évesen a párnámba sírtam, felütötte ocsmány fejét, de én visszavertem a támadást, és letuszkoltam a hirtelen – nem a sivatagi hőségtől – kiszáradt torkomon.

– Ööö, ti ismeritek egymást? – kérdezte a szőke, akit átkarolt. *Vajon tudja egyáltalán a nevét?*

Fanyar mosolyra görbült a szám. Másik év. Másik ország. Ugyanaz a Landon.

– Valaha ismertük.

Landon még mindig sokkos állapotban volt, én pedig kihasználtam a helyzet adta minimális előnyömet.

– Hát, gondolom, még látjuk egymást. – Levettem róla a tekintetemet, a mellkasom úgy sajgott, mintha tegnap hagyott volna el, nem két és fél évvel ezelőtt.

Sikerült megfordulnom és elsétálnom. A margaritás poharakat útközben a szemetesbe dobtam. Majd később megkeresem Leah-t, és megmagyarázom neki, de most el kellett tűnnöm innen. Már csak nagyjából három méterre voltam a lifttől, amikor utolért. A szőke eltűnt a láthatárról.

– Rachel! – szólított meg, az ujjai a felkaromat súrolták, mintha a mozdulat közben meggondolta volna magát.

Olyan közel voltam, gondoltam, amikor a liftajtók bezárultak előttem.

Lassan megfordultam, és megpróbáltam elképzelni, ahogy lakatok egész sorával zárom el az érzelmeimet. Nem fog átjutni rajtuk.

– Mit tehetek érted? – szegeztem a kérdést a mellizmainak. A fel-sőtteste biztonságosabbnak tűnt, mint a lélekig hatoló pillantása.

– Rachel – suttogta.

Apránként feljebb emeltem a tekintetemet, amíg a pillantásunk egy fejjel felettem össze nem találkozott. Landon világosbarna, kócos hajával az én százhatvan centis magasságom fölé tornyosult, de a méretbeli különbség miatt mindig is védve éreztem magam, mintha ő hegy lenne, amit senki sem tud megmozdítani. Mint kiderült, én nem tudtam őt megmozdítani.

– Mi az?

– Én... nem tudom, mit mondjak – vallotta be, az arcán csodálkozás és félelem tükröződött.

Én sem, kiáltott ki a tizennyolc éves énem a fal mögül, ahová egykor bezártam.

– Hű, be kell vallanom, hogy lazább szöveget vártam tőled.

Kicsit megrázta a fejét, és pislogott, mint aki arra számít, hogy eltűnők, mintha csak a képzelete szüleménye lennének.

– Nem számítottam rád.

– Ez elég nyilvánvaló. Nézd, nem kell találkozoznunk. Te csak járj az óráidra, én is járok az enyéimre. Biztos vagyok benne, hogy lesz némi átfedés az egész Leah/Paxton dolog miatt, de az a tervem, hogy általában nem veszek rólad tudomást. – Muszáj lesz, ha túl akarom élni.

A szeme összeszűkült.

– Milyen Leah/Paxton dolog?

Felvontam a szemöldökömet, és megpróbáltam lecsillapítani a kapáláló szívemet. Úgy éreztem, mintha annak az átkozottnak szárnyai nőttek volna, és a bordáimat csapkodná, hogy kiszabadulhasson a mellkasom fogságából, és visszatérhessen ahhoz az emberhez, akihez mindig is tartozott. *A francokat!*

– Nem mondták el neked?

Egyet előrelépett, én pedig egyet hátra.

– Mit nem mondtak el?

Folytattuk a táncunkat – én hátráltam, ő pedig követett. Minden egyes lépéssel közelebb jutottam a lifthez, közelebb ahhoz, hogy a lehető legtávolabb kerüljek tőle.

– Rachel, megállnál végre? Nem akarlak a liftajtóig üldözni.

– Igen, te inkább olyan elsétálós típus vagy.

Landon összerezzen.

– Ez most komoly?

Megszólalt a kürt, és a hajó útnak indult a kikötőből.

– Erről az oldaladról első kézből vannak tapasztalataim. – Landon mögött megpillantottam a szökeséget, aki a melle alatt keresztbe font karokkal bámult ránk. – És ahogy elnézem, semmi sem változott.

– Rachel... – Felém nyúlt, mire hátraleptem, és kissé elfordultam, hogy megnyomhassam a lift hívógombját.

– Nem, ne mondd nekem azt, hogy *Rachel!* Ne mondj nekem *semmi!* Viselkedj csak novásan, én pedig a következő hat hónapban a lehető legtávolabb tartom magam tőled.

– Hát, a taktikád elég jól működik, tekintve, hogy most látlak először, pedig már három hónapja úton vagyunk.

Miért látszott megsebzettnek? Mintha valami aljasságot követtem volna el azzal, hogy elbújtam előle!

– Csak a múlt héten érkeztem.

A homloka összerándult, én pedig legyőztem a késztetést, hogy ki-simítsam az ujjaimmal a ráncokat, ahogy régen tettem. Nem érint-hettem meg, hiszen nem volt az enyém. A szó semmilyen értelmében sem volt az enyém.

– A múlt héten? Vicces, épp, amikor Leah szobatársa... – A szeme óriásira kerekedett.

– Sikerült összeraknod, ugye? – A lift csilingelve kinyílt mögöttem, és én szégyentelenül behúzódtam, amikor megláttam, hogy a kamerák felénk tartanak. Térre volt szükségem, még hozzá *azonnal*.

– Várj! – Előrelendült, és a karjával megállította a liftajtót. – Nem értem.

– Paxton majd felvilágosít! – vágtam rá, és megnyomtam az ajtó-záró gombot.

– Paxton? – Ismét megrázta a fejét.

Bosszúsan felsóhajtottam, amikor rájöttem, hogy más diákok is vannak a liftben.

– Paxton Wilder. A legjobb barátod. Gyerünk, Nova...

– Landon – csattant fel. – Neked soha nem voltam Nova. Leg-alábbis nem abban az értelemben.

Olyan vagy, mint egy szupernóva – egy fényes robbanás, ami mellett képtelenség bármi mást meglátni, mondtam neki egyszer, miután megnyert egy versenyt. De akárcsak a szerelmem, ez a név is valami egészen mássá torzult. Most már *Casanova* volt... és nem az enyém.

– Annak már semmi jelentősége, hogy mik voltunk egymásnak – kontráztam. – Az, hogy itt vagyok, nem a sors vagy Isten műve. Csak-is Paxtoné. Ha válaszokat akarsz, kérdezd meg őt. Terveim szerint, amint ez az ajtó bezárul, többé nem beszélek veled.

– Szerinted ez lehetséges? Hogy egyszerűen ne vegyek rólad tudomást?

– Az elmúlt két és fél évben piszkosul jól ment.

Valaki mögöttem a nevetését elfojtva köhögött egyet.

Landon a vállam felett rápillantott, és megjelent az arcán az arrogáns, önelégült Nova-vigyor, amittől két részre bomlottam. Az egyik

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

énem legszívesebben felpofozta volna, a másinak azonban akaratlanul is eszébe jutott, hogy ez a férfi mit képes művelni a testemmel.

– Rachel!

– Mi van? – kiáltottam fel. Képes lennék fizetni is azért, hogy ne így mondja ki a nevemet – mintha még mindig ismerne, még mindig akarna, még mindig szeretne. Mintha az elmúlt két év csak úgy elpárolgott volna, és még mindig a jövőnkéről beszélgetnénk abban a lakásban, amit a bérleti szerződéssel együtt otthagytam nekem. Nem mondhatta ki úgy a nevemet, mintha nem ő nyirbálta volna meg a létezésem szövetét – már nem ugyanaz a lány voltam.

– A következő négy napban a tengeren leszünk, szóval nem igazán tudod elhagyni a hajót. Még nincs vége. – Felegyenesedett, és visszahúzta a karját.

Az ajtók lassan csukódni kezdtek, de a tekintete makacsul állta az enyémet, miközben valami kezdett fellángolni benne. Gondolom, a sokk, amit a látványom okozott, elmúlt.

– Már régen véget ért – mondtam halkán.

Összerezzen, amikor az ajtók teljesen bezáródtak.

• • •

Becsuktam a lakosztályunk ajtaját, háttal nekidőltem, és hagytam, hogy a fejem nekikoppanjon. *Fáj. Istenem, annyira fáj!* A kezem a mellem alatt nyugodott, imádkoztam, hogy a szívem valamiféle normális ritmusra találjon, de az lépést tartott a tüdőmmel, ami feszített tempóban dolgozott, és hatalmas adag levegőket pumpált a mellkasomba. Még a torkom is lángolt a gombóctól, ami csak nem akart eltűnni. Az arcom eltorzult, ahogy küzdöttem a könnyeim ellen. Istenem, de utáltam sírni! És ami még ennél is rosszabb, hogy nem a szomorúság miatt volt. Nem. A szemem égett a dühtől, a szégyentől, a mellkasomban érzett fájdalomtól, amit a látványa okozott, a... számtalan érzelemtől, amit a testem képtelen volt feldolgozni.

Folyamatosan szívтам magamba a levegőt. *Erősebb vagy ennél! Vasból vagy. Betonból. Legyőzhetetlen vagy.*

Ez igaz, de ő volt az egyetlen ostoba gyengeségem.